

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CVII. — Wydana i rozesłana dnia 22. grudnia 1906.

Treść: (№ 240—243.) 240. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskiej komory głównej II. klasy na dworcu w Vöröstorony (Porcsesd) do stosowania sumarycznego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym. — 241. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów wpłaty podatku domowo-czynszowego w nowobydzowskim okręgu pobierania podatków. — 242. Obwieszczenie, którem zmienione zostają terminy, ogłoszone w obwieszczeniu z dnia 4. lutego 1904, co do cechowania opisanych tamże szczegółowo wag pomostowych. — 243. Rozporządzenie, dotyczące wyrobu i obrotu przyborów złotych i srebrnych, przeznaczonych do wywozu poza obszar cłowy, a nie posiadających tej próby czystej zawartości, która jest przepisana dla obszaru tutejszego, tudzież postępowania przy wywozie i ponownym przywozie nieoczekowanych przyborów złotych i srebrnych.

240.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. grudnia 1906,

dotyczące upoważnienia królewsko-węgierskiej komory głównej II. klasy na dworcu w Vöröstorony (Porcsesd) do stosowania sumarycznego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym.

Według doniesienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu nadane zostało królewsko-węgierskiej komorze głównej II. klasy na dworcu w Vöröstorony (Porcsesd) upoważnienie do stosowania sumarycznego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym.

Korytowski wbr.

241.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 17. grudnia 1906,

dotyczące zmiany terminów wpłaty podatku domowo-czynszowego w nowobydzowskim okręgu pobierania podatków.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, upoważniającej Ministra skarbu do zmiany terminów wpłaty podatku domowo-czynszowego, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według dotychczasowych przepisów opłacać należało w poborczym okręgu podatkowym nowobydzowskim w kwartalnych ratach z góry, płatnych 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, wpłacany ma być odtąd w czterech równych ratach z góry, płatnych dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Tych samych terminów wpłaty trzymać się należy w myśl ostatniego ustępu §u 7 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także co do 5%ego podatku od czystego dochodu z budynków, które

z tytułu prowadzenia budowy uwolnione są całkowicie lub częściowo od podatku domowo-czynszowego.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. stycznia 1907.

Korytowski wlr.

242.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 18. grudnia 1906,

którem zmienione zostają terminy, ogłoszone w obwieszczeniu z dnia 4. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 13, co do cechowania opisanych tamże szczegółowo wag pomostowych.

Zmieniając częściowo 44. dodatek do ordynacji cechowniczej, rozdział D, punkt 7my i 9ty, wydany w sprawie terminów cechowania wag pomostowych, których przyrządy do zamykania (wyłączania) działają pod wpływem ciśnienia wody, pary lub zgęszczonego powietrza, a ogłoszony obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 4. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 13, postanawia się, że wzmiankowane punkty mieć będą odtąd brzmienie następujące:

„7. Wagi pomostowe, których przyrządy do zamykania nie odpowiadają wymienionym wyżej warunkom, poddawać można (przestrzegając szczególnych postanowień następujących punktów 8 do 10) pierwszemu cechowaniu jeszcze do dnia 31. grudnia 1909, potwórnemu zaś jeszcze do dnia 31. grudnia 1915.

9. Od 1. stycznia 1910 począwszy, przypuszczać się będzie do pierwszego cechowania wagi o przyrządach do zamykania, poruszanych pompami, tylko wtedy, jeżeli wszelkie obniżanie się pomostu jest wskutek umieszczenia na nich odpowiednich przyrządów niemożliwe (porów. rozdział B, punkt 5 d) i rozdział A, punkt 2).“

Foršt wlr.

243.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. grudnia 1906,

dotyczące wyrobu i obrotu przyborów złotych i srebrnych, przeznaczonych do wywozu poza obszar cłowy, a nie posiadających tej próby czystej zawartości, która jest przepisana dla obszaru tutejszego,

tudzież postępowania przy wywozie i ponownym przywozie nieoczekowanych przyborów złotych i srebrnych.

Uzupełniając i rozwijając postanowienia, wydane rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 11. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 21, w sprawie wyrobu przyborów ze złota i srebra, przeznaczonych do wywozu poza obręb cłowy, oraz zmieniając częściowo punkt 5ty reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1866, Dz. u. p. Nr. 149, wydaje się w celu wykonania §u 19go rozporządzenia cesarskiego z dnia 26. maja 1866, Dz. u. p. Nr. 75, następujące postanowienia:

Rozdział I.

O wyrobie i obrocie przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej dla krajów tutejszych minimalnej próby czystej zawartości, a przeznaczonych do wywozu poza obręb cłowy.

Wyrób przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanego dla krajów tutejszych minimum czystej zawartości, tudzież obrót takich wyrobów dozwolony jest tylko w miarę następujących postanowień:

1. Przybory złote i srebrne, nie posiadające przepisanej próby, mogą być wyrabiane tylko na wywóz poza obręb cłowy i tylko na podstawie pisemnego pozwolenia właściwego urzędu probierczego. Także handlarze, którzy zamierzają trudnić się eksportem przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających czystej próby, winni postarać się o pozwolenie właściwego urzędu probierczego, zanim rozpoczną wykonywanie tego przemysłu. Przy wnoszeniu próśb o pozwolenie na wyrób przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby, lub na trudnienie się handlem wywozowym takich przyborów, winny strony poddać się wyraźnie przepisom tego rozporządzenia.

Gdyby zachodziły okoliczności uzasadniające przypuszczenie, że strona nie jest w dostatecznym stopniu godną zaufania, można takiego pozwolenia odmówić lub udzielone już pozwolenie odebrać. Odwołanie pozwolenia jest nadto dopuszczalne, gdy strona dupuści się nadużycia lub znacznego albo kilkakrotnego zaniedbania przepisów, zawartych w tem rozporządzeniu.

2. Przemysłowcy, którym pozwolono wyrabiać przybory złote i srebrne, nie posiadające minimalnej próby, przepisanej dla obrotu tutejszokrajowego, winni w każdym przypadku z osobna, a gdy trudnią się wyrobem takich przyborów stale, okresowo

w pewnych terminach, podać pisemnie do wiadomości właściwego urzędu probierczego ilość, rodzaj i wagę sztuk, które wyrobić zamierzają, tudzież okres czasu, w ciągu którego wyrób ma nastąpić, a kopię takiego uwiadomienia, wizowaną przez urząd probierczy lub opatrzoną rewersem nadawczym, zatrzymać dla siebie celem przedłożenia jej organom kontrolującym, gdyby przy odbywaniu rewizji tego zażądały.

Wyrób rozpocząć można dopiero po odesłaniu zgłoszenia.

Formularze na zgłoszenia wydawane będą przez urzędy probiercze za zwrotem kosztów nakładu.

3. Jeżeli w ciągu okresu, podanego w zgłoszeniu, wyrób przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby, albo zgoła się nie odbywa albo odbywa się tylko częściowo, należy o tem uwiadomić w porę właściwy urząd probierczy, a w każdym razie uczynić to z upływem okresu, który w zgłoszeniu wymieniony został jako okres wyrobu.

Zepsute sztuki, oraz takie, na których sprzedaż za granicą cłową nie można już liczyć, należy ze względu na to, że zbycie ich w królestwach i krajach, w Radzie państwa reprezentowanych, tudzież, w krajach Korony węgierskiej jest niedozwolone, po sprawdzeniu ilości, rodzaju i wagi poszczególnych sztuk, rozbić na wniosek właściciela pod urzędową kontrolą.

4. Ze względu na §§y 19ty i 75ty ustawy probierczej dozwolone jest rozsyłanie przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby wyłącznie tylko w celach eksportu za granicę cłową, a więc tylko o tyle, o ile stanowi czynność obrotową, służącą do doprowadzenia do skutku interesu eksportowego; nadto może się ono odbywać tylko pod urzędową kontrolą właściwego urzędu probierczego. Wobec tego, pod podanymi powyżej warunkami i z przestrzeganiem przepisów, zawartych w tem rozporządzeniu, dozwolone jest także rozsyłanie takich przyborów złotych i srebrnych w granicach monarchii austriacko-węgierskiej w obrocie między wytwórcami a eksporterami, tudzież przywożenie napowrót wysłanych za linię cłową przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby, w celu ponownego eksportu.

5. W celu kontrolowania tutejszokrajowego obrotu towarowego między wytwórcami przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby, a handlarzami, uprawnionymi do eksportowania takich wyrobów, należy tego rodzaju przybory, przeznaczone do rozsyłki, przedłożyć urzędowi probierczemu, właściwemu dla rozsyłającego, lub funkcyonaryuszowi, wysłanemu w celu przeprowadzenia kontroli, z dołączeniem konsygnacji, sporzą-

dzonej w dwóch równobrzmiących egzemplarzach, które powinny zawierać imię, nazwisko i miejsce zamieszkania wysyłającego i odbiorcy, rodzaj i ilość sztuk, tudzież czystą ich wagę. Po dokonaniu urzędowych oględzin i uczynieniu stosownej uwagi na konsygnacjach, należy towary pod bezpośrednim nadzorem urzędowym opakować. Pakiety należy opieczętować pieczęcią urzędową, a na żądanie także pieczęcią strony, poczem albo urząd probierczy wysła je do adresata na koszt strony, albo też czyni to strona sama pod nadzorem urzędowym.

Gdy odbiorca posyłki mieszka w okręgu urzędowym innego urzędu probierczego, należy niezwłocznie jeden egzemplarz takiej konsygnacji przesłać temu urzędowi; to samo obowiązuje także względem towarów, wysyłanych do osób lub firm, upoważnionych do trudnienia się obrotem wyrobów, nie posiadających przepisanej próby, a mieszkających w krajach Korony węgierskiej.

Gdy adresat nie jest przemysłowcem lub handlarzem, upoważnionym do trudnienia się obrotem towarów złotych i srebrnych, nie posiadających czystej próby, należy towary, przedłożone w celu wysyłki, zwrócić stronie ze stosownymi wyjaśnieniami.

Gdyby sobie strona tego życzyła, a stosunki służbowe na to pozwalały, można rzeczzone czynności urzędowe wykonać także w lokalach przemysłowych strony. W takich razach strona winna zwrócić urzędowi wydatki, spowodowane wystaniem potrzebnych ku temu funkcyonaryuszy.

W granicach jednej i tej samej miejscowości może przesyłka towarów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby, odbywać się między przemysłowcami i handlarzami, upoważnionymi do obrotu takimi wyrobami, nawet bez bezpośredniej interwencji urzędu probierczego; jednakże w takich razach winien wysyłający przedłożyć urzędowi probierczemu w ciągu 24 godzin spis wysłanych towarów, sporządzony *in duplo* i opatrzonej na jednym egzemplarzu poświadczeniem odbioru, wystawionemu przez adresata.

Takie samo pozwolenie może być wyjątkowo udzielone względem obrotu między sąsiadującymi ze sobą miejscowościami.

6. Postępowanie, którego przestrzegać należy przy wywozie przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby, tudzież przy ewentualnym ich przywozie napowrót, unormowane jest w II. rozdziale tego rozporządzenia, który zawiera w ogóle postanowienia, dotyczące się wywozu nieoczekiwanych przyborów złotych i srebrnych i ich przywozu napowrót.

7. Przemysłowcy, którym pozwolono wyrabiać towary złote i srebrne, nie posiadające przepisanej próby, tudzież handlarze, którym pozwolono takie towary wywozić, są obowiązani trzymać je w odo-

sobnieniu od towarów, przeznaczonych na sprzedaż w krajach tutejszych, i przechowywać je w osobnych zamknięciach (kasetkach itd.); nie mniej też niewolno mieszać ze sobą materiału, przeznaczonego na wyrób przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby, z materiałem na towary, tę próbę posiadające; handlarzom, oraz tym przemysłowcom, których lokal sprzedaży oddzielony jest od lokalu warsztatowego, niewolno przechowywać towarów, nie posiadających przepisanej próby, w lokalach, w których utrzymują na sprzedaż drobiazgową towary, taką próbę posiadające (ocelowane).

Tak wytwórcy, jak i handlarze są nadto obowiązani utrzymywać dokładne notatki co do swych zapasów towarów, nie posiadających przepisanej próby, w których zapisany być ma każdy przyrost (przez wyrób lub odebranie posyłek) i każdy ubytek (przez wysłanie pod urzędową kontrolą lub rozbięcie), i to w tym dniu, w którym taki przyrost lub ubytek nastąpi. Te notatki, które utrzymywane być mają tak co do formy i sposobu układania, jak i co do sposobu używania, odpowiednio do wymagań, stawianych ze względu na kontrolę przez urząd probierczy, muszą zawierać w sobie oznaczenie ilości, rodzaju i wagi odnośnych towarów i zgadzać się z wykazami, które przedkładane być mają urzędowi probierzemu w myśl przepisów tego rozporządzenia. Nowo wyrobione towary należy w każdym razie zaciągnąć do tych notatek jeszcze przed ich zupełnym wykończeniem.

8. Poprzedzające postanowienia będą miały zastosowanie także do wyrobu i wysyłania towarów złotych i srebrnych, posiadających przepisaną próbę, o ile w myśl §u 19go ustawy probierczej mają być eksportowane za linią cłową z uwolnieniem od urzędowego ocechowania i opłacania należności i wobec tego nie będą poddawane urzędowemu kontrolowaniu czystej próby.

Przytem od postanowień, obowiązujących co do wyrobów, nie posiadających czystej próby, odstąpi się tylko o tyle, że zgłoszenie przewidziane w ustępie 2gim, może być uskutecznione dopiero po rozpoczęciu wyrobu, ale jeszcze przed wykończeniem towarów, i że odosobnienia materiałów na wyrób takich towarów wymagać się nie będzie.

Rozdział II.

Postępowanie przy wywozie nieocelowanych (posiadających przepisaną próbę lub nie posiadających jej) przyborów złotych i srebrnych poza obręb cłowy, tudzież przy przywozie takich wyrobów napowrót.

9. Towary złote i srebrne, przeznaczone na wywóz za linią cłową, a uwolnione w myśl §u 19go

ustawy probierczej wyjątkowo od urzędowego ocechowania i uiszczania należności za kontrolę, wywożone być mają na zasadzie przytoczonego paragrafu ustawy pod nadzorem urzędu probierczego.

W tym celu przedłożyć je należy właściwemu urzędowi probierzemu lub organowi, wydelegowanemu do wykonania czynności kontrolnej, z dołączeniem dwóch egzemplarzy spisu, który ma zawierać imię, nazwisko i miejsce zamieszkania wysyłającego i adresata, rodzaj i ilość sztuk towarów, tudzież ich czystą wagę, wreszcie komorę graniczną, na którą mają być wywiezione.

Urząd cechowniczy, względnie wydelegowany przezeń organ, winien wykonać czynności kontrolne, przepisane w §ie 19tym ustawy probierczej, i przekonać się, czy spisy zgadzają się z zawartością posyłki. Następnie należy towary pod nadzorem urzędowym opakować. Tak na samej posyłce, jak i na spisach, należy uwidocznic w uderzający sposób, że posyłka ma być odstawiona do komory granicznej. Pakiety należy urzędowo opieczetować, opatrzyć bieżącymi liczbami, a następnie oddać je stronie w celu wywozu.

Spisy opatrzyć należy liczbą bieżącą, umieszczoną na samej posyłce, i poświadczeniem wykonania przepisanych czynności kontroli urzędowej. Gdyby na towarach były umieszczone znaki tożsamości (ustęp 11ty), trzeba także na spisach wymienić sposób, zastosowany w danym przypadku dla stwierdzenia tożsamości. Nadto oznaczyć należy na nich termin, do którego posyłka ma być odstawiona do komory granicznej, przez stronę wymienioną. Jeden egzemplarz wydać należy stronie, która dołączy go do posyłki, drugi zaś odesłać bezpośrednio do komory granicznej.

Wspomniane tu czynności urzędowe mogą być wykonane na życzenie strony także w jej lokalach przemysłowych, jeżeli pozwalają na to stosunki służbowe urzędu kontrolnego. W takim razie urzędowi probierzemu zwrócić należy koszta, spowodowane wydelegowaniem potrzebnych do tego funkcjonaryuszy.

Współdziałanie komory, położonej najbliżej urzędu probierczego, przy wywozie nieocelowanych towarów złotych i srebrnych, przewidziane w ustępie 5tym reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1866, Dz. u. p. Nr. 149, na przyszłość miejsca mieć nie będzie.

Komora graniczna winna przekonać się, czy urzędowa pieczęć na posyłce jest nienaruszona, opatrzyć dołączony do posyłki spis, tudzież drugi jej równobrzmiący egzemplarz, nadesłany przez urząd cechowniczy, poświadczeniem wyjścia, a na-

stępnie wzmiankowany co tylko egzemplarz odesłać napowrót do urzędu cechowniczego.

Urząd cechowniczy ma czuwać nad tem, aby spis został zwrócony i aby dochowany był termin dostawy posyłki na komorę, a w razie takiego zachowania się strony, któreby sprzeciwiało się przepisom, wdrożyć postępowanie karne, względnie postąpić według ustępu 13go III. rozdziału tego rozporządzenia.

10. Posyłki nieoczekiwanych towarów złotych i srebrnych, nadchodzące z zagranicznego obszaru cłowego, a zadeklarowane przez stronę, względnie oznaczone w towarzyszących posyłce papierach jako wyroby tutejszego obszaru cłowego, przychodzące napowrót z zagranicy, winna komora odesłać do najbliższego urzędu probierczego lub do urzędu, wskazanego przez stronę, jeżeli strona sobie tego życzy.

Gdy stwierdzona będzie tożsamość przywiezionych towarów złotych i srebrnych nieoczekiwanych z tymi, które swego czasu zostały wywiezione, a od chwili wywozu nie upłynął jeszcze okres trzech lat, to urząd probierczy, powołany do kontrolowania odbiorcy posyłki, wyda te towary po uskutecznieniu zapisków, potrzebnych w celach kontroli, adresatowi, o ile odnośna posyłka zaadresowana jest do tego przemysłowca lub handlarza, który zawarte w niej przybory wysłał zagranicę.

W myśl punktu 7go winien odbiorca odesłać towary zapisać do notatek, które utrzymuje co do zapasów wyrobów, nie posiadających przepisanej próby.

Dla wyjednania u urzędu cechowniczego ekspedycy nadchodzących napowrót z zagranicznego obszaru cłowego nieoczekiwanych przyborów złotych i srebrnych według tego postępowania należy przedłożyć spis, który musi zawierać imię, nazwisko i zamieszkanie wysyłającego i odbiorcy, rodzaj i ilość sztuk towarów, tudzież ich czystą wagę, a nadto oznaczenie owego urzędu probierczego, który ekspedycyował posyłkę przy wywozie. Według możliwości podać należy także liczbę bieżącą posyłki wywozowej, z której odnośne sztuki pochodzą.

Urząd probierczy przekonuje się, czy rzeczony spis zgadza się z zawartością posyłki i na podstawie tego spisu przeprowadza tak stwierdzenie tożsamości, jak i dalsze czynności kontroli urzędowej. Urzędowy dokument cłowy, towarzyszący posyłce, należy opatrzyć poświadczeniem uznania tożsamości i odesłać go napowrót komorze, która na podstawie wzmiankowanego co tylko poświadczenia urzędu probierczego winna uczynić zapisek co do wolnej od cła ekspedycy posyłki.

Gdyby jednakże urząd probierczy był tego mniemania, że tożsamość przywiezionych towarów złotych i srebrnych nieoczekiwanych z tymi, które

swego czasu zostały wywiezione, nie jest udowodniona w sposób wiarygodny, albo gdy od chwili wywozu upłynęło więcej jak trzy lata, nateczas odnośne towary uważać należy za wyroby zagraniczne i wobec tego postąpić z nimi według §u 33go ustawy probierczej.

Tak samo postąpić należy, gdy nadchodząca z zagranicy posyłka z nieoczekiwanych przybarami złotymi i srebrnymi nie jest zaadresowana do tego przemysłowca lub handlarza, który ją eksportował, lecz do innego.

Przekroczenia trzyletniego terminu, ustanowionego dla przywozu napowrót, może główny urząd cechowniczy w przypadkach na uwzględnienie zasługujących nie poczytywać za uchybienie.

11. Aby przy ponownym przywozie wyrobów tutejszych ułatwić stwierdzenie ich tożsamości, zaprowadza się dla oznaczania nieoczekiwanych wywozowych towarów złotych i srebrnych specjalną cechę (cechę wywozową), która ma uwydatniać, że odnośne towary są przeznaczone na wywóz; cecha ta wybijana będzie na towarach podobnie jak cecha probiercza. Cechę wywozową umieszczać będzie na towarach bezpłatnie urząd probierczy, względnie strona sama albo jej zastępca pod bezpośrednim nadzorem urzędowym. Gdyby w tym celu potrzebne było wydelegowanie organu urzędowego, strona obowiązana jest zwrócić koszt, spowodowane skutkiem tego. W takim razie pieczętkę do wybijania cech winien organ kontrolujący po ukończeniu cechowania wziąć zawsze do siebie na przechowanie.

Gdy strona nie życzy sobie wybijania cechy wywozowej, życzenie to będzie uwzględnione. Aby jednakże przy przywozie napowrót ułatwić stwierdzenie tożsamości, można przy wywozie dołączyć do spisu dokładny opis, ewentualnie rysunek lub zdjęcie fotograficzne wywożonych przedmiotów, albo też może główny urząd cechowniczy, jeżeli uważa to za stosowne, pozwolić także wyjątkowo na umieszczenie innych znaków tożsamości na wywożonych bez ocekowania towarach (np. pieczęcie ołowiane) lub też zgodzić się na zastosowanie innych sposobów oznaczania tożsamości, odpowiadających celowi.

Rozdział III.

Postanowienia ogólne.

12. Czynności, poruczone w myśl tego rozporządzenia urzędowi probierczym, mogą za zezwoleniem Ministerstwa skarbu być przeniesione całkowicie albo częściowo na biura probiercze lub nawet na inne urzędy i organa; w przypadkach takiego wydelegowania podany będzie do wiadomości strony urząd, który ma nad nią wykonywać kontrolę.

13. Przekroczenia postanowień tego rozporządzenia, o ile według ustawy probierczej przedstawiają się jako czyny karygodne, karane będą według postanowień karnych rozporządzenia cesarskiego z dnia 26. maja 1866, Dz. u. p. Nr. 75, a gdy w myśl ustawy probierczej niema powodu do wytoczenia postępowanie karnego, podlegają karom porządkowym od 2 do 200 K, które nakładać będzie główny urząd probierczy.

Wreszcie pod warunkami, wymienionymi w ustępie 1ym, odbierane będzie pozwolenie na wyrób przyborów złotych i srebrnych, nie posiadających przepisanej próby, względnie na trudnienie się handlem eksportowym takich towarów.

14. Przeciw wszelkim zarządzeniom urzędów probierczych lub organów kontroli, wydanym na

podstawie tego rozporządzenia, można wnosić zażalenie do głównego urzędu cechowniczego, a przeciw rozstrzygnięciom tego urzędu do c. k. Ministerstwa skarbu.

15. Rozporządzenie to nabędzie mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1907. Postanowienia punktu 5go reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1866, Dz. u. p. Nr. 149, tudzież rozporządzenia z dnia 11. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 21, zostające w sprzeczności z postanowieniami tego rozporządzenia, zostają uchylone.

Korytowski wkr.